

קול דממה זקה

מיום שחרב בית המקדש
ניטלה נבואה מן הנביאים
וניתנה לשוטים בבא בתרא יב

המעוניין להפיץ או לתרום דפים
052-767-4447 / ב"ב 057-3122301

ולהאמין בזה ולהיות שמחים⁸.

כי אם הקב"ה פוסק שאנחנו לטובתנו חייבים למות לפני הגאולה - זה לטובתנו. ואם בעזרת השם הוא פוסק שאנחנו צריכים לחיות ולקבל משיח, גם זה לטובתנו. וזה שמת לפני שמיח בא, בעזרת ה' יקום. אם הוא עשה תשובה, יקום לתחיית המתים וגם יקבל משיח צדקנו.

הקב"ה עושה הכל לטובתנו ואנחנו צריכים להאמין בזה ממש. ולא רק להגיד - להאמין ממש. ומי שמאמין בזה ועשה תשובה אמיתית, הוא ישרוד. ויהיה לו חלק של העולם הבא. העולם הבא, משיח!

הסוכה זה ביטחון בה'⁹. יושבים בסוכה ובוטחים בה' שהוא ידאג לנו, הוא ידאג לנו לכל. וזה מה שיציל אותנו - הביטחון הזה של הסוכה. שלא משנה איזה נשק רוצים לזרוק עלינו, אנחנו בוטחים בה' ולא צריכים מקלט.

המקלט שלנו זה הסוכה. ואפילו אם זה אחרי¹⁰ סוכות, אז אנחנו ניקח את הסוכה אתנו. לא סוכה אמיתית, לא [להרגיש ביטחון] רק בלב, אלא בכל הגוף שלנו. זה הסוכה - ביטחון בקב"ה.

[ההסברים שבסוגריים נכונותם אושר על ידי האוטיסט עצמו]

שבאמת עשינו. להגיד את זה לקב"ה ברור: אשמנו⁶ וכו' [ר"ל מצות וידוי]. אבל באמת לעשות תשובה על כל אחת ואחת, ובאמת להצטער⁷ על כל עבירה ועבירה.

אחרי שבכינו והצטערנו על כל העבירות שלנו, להחליט להשתדל לחיות לפי רצון ה' [ראה מעבר לדף הדרך של חז"ל איך אפשר להצליח לעשות את זה בדי' שלבים]. ואז לנקות את הבתים שלנו, את הרחובות שלנו, את החיים שלנו מכל אותם העבירות.

אחרי זה לעבוד על הביטחון שלנו בה'. לדעת: לא משנה מה קורה, אנחנו בידים שלו בלבד. וכל מה שקורה לנו, הוא יודע והוא מכוון את זה לטובתנו. לא משנה כמה קואב לנו-הכל לטובתנו,

סיכום ומסקנה

"הקב"ה מביא את העולם הגשמי שאנחנו מכירים, את עולם השקר [עגל הזהב] לקץ. ומתוך העולם הנהרס יולד עולם של אמת, עולם רוחני, עולם שכולו טוב.

עם ישראל! צריך לעזוב מהר את 'עגל הזהב' [חיי גשמיות] ולחזור לחיים אמיתיים של תורה. כי ה' יעשה בירור גדול, כמו בגאולת מצרים, ורק אלה שמקבלים אמת יחיו לקבל פניו של משיח צדקנו!"

האוטיסט בנימין גולדן

כל המסרים של בן [האוטיסט בנימין גולדן] ואחרים [מהקבוצה שלנו של נשמות שנחרו להעביר מסרים לעם ישראל], שנותנים אלה המסרים, אין הבדל בינינו בזה [בתוכן של הדברים, רק כל אחד מדבר בסגנון שלו].

אני רוצה להוסיף את החלק החשוב ביותר, וזה איך להינצל מחבלי משיח, וזה מאד חשוב לעם ישראל. נכון, בעתיד הקרוב מאד נראה דברים מאד מפחידים, וגם ניסים מאד גדולים. וכמו שכן כתב [בסוף מסר 27] וכמו שזה ידוע [מהנבואות]:

הצדיקים ישמחו מכל זה, כי סוף סוף יראו אמת ברורה ובהירה.

הבינונים, כל אחד לפי רמתו הרוחנית וסבלו [שכיפר על עבירותיו], אבל בסופו של דבר [אי"ה] יעשו תשובה.

הרשעים שלא מוכנים להשתנות יברחו לעמים ושם ימותו יחד אתם.

ולבינונים ולצדיקים, איך להינצל מהפחד והסכנה שעומדת להיות? ואני אגיד:

דבר ראשון, כל אחד צריך לשבת ולהסתכל² לתוך הלב שלו ולעשות תשובה אמיתית. לפרט לעצמו כל עבירה ועבירה³ עד כמה שהוא יכול לזכור, מאז שהוא זוכר את עצמו עד היום הזה. לעבור על כל עבירה ולהצטער עד דמעות - כי כל עבירה עושה ריחוק⁵ בינו לבין הקב"ה [ראה הסבר מפורט מעבר לדף].

ולכן הדבר הראשון, זה להגיד את כל העבירות. לקבל את זה כעבירות

מקורות וביאורים

1 כמו שהבטיחו חז"ל שתמיד נקבל מסרים מה': "מיום שחרב בית המקדש, ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לשוטים ותינוקות" (בבא בתרא יב).

2 ירמיהו היה מתאונן על רוע בני דורו מפני היותם נגועים בנגע המדה הזאת, שהיו מעלימים עניניהם ממעשיהם בלי שישומו לב לראות מה הם: הלהעשות אם להעזוב? ואמר עליהם (ירמיה ח): אין איש נחם על רעתו לאמר וגו' כלה שב במרוצתם כסוס שוטף במלחמה" (מסילת ישרים פ"ב).

3 חומרת כל עבירה ועבירה תיאר הרמ"ק ז"ל (תומר דבורה פ"א) "אפילו צדיק גמור ועשה עבירה אחת, דומה לפניו כאלו שרף את התורה, עד שירצה חובו ואחר כך יקבל שכר כל מצות". ודומה לזה כתב במסילת ישרים (פ"ד) "לא ישכיחו החמורות את הקלות ולא יעלים הדיין עינו מהם כלל, כאשר לא יעלים מהחמורות. אלא על כולם ישגיח ויפקח בהשוואה אחת, לדון כל אחד מהם ולהעניש אחר כך על כל אחד כפי מה שהוא. והוא מה ששלמה המלך ע"ה אומר (קהלת יב): "כי את כל מעשה האלקים יביא במשפט וגו'". כי כאשר אין הקדוש ברוך הוא מניח מלשכוח כל מעשה טוב קטן כמות שהוא, כן לא יניח מלשפוט ולהוכיח כל מעשה רע קטן כמות שהוא". ע"ש כל הענין, שהרמח"ל ז"ל יצא מגדרו והאריך מאד להסביר חומרת "כל עבירה ועבירה", כנראה בגלל שבדרך כלל בני אדם רחוקים מהכרה זו.

4 "פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך" (תהילים קיט).

5 "כי אם עונתיכם היו מבדלים בינכם לבין אלקיכם" (ישעיהו נט).

6 הקדמת הוידוי לתשובה רמוז בפסוק "מודה ועוזב ירוחם". מודה הוא וידוי, ועוזב הוא קבלה לעתיד. וכן פרש הרמב"ן את הפסוק בדברים ל יא, "כי המצוה הזאת אשר אנוכי מצווך וכו' ולא רחוקה היא וכו' כי קרוב אליך הדבר מאד בפ"ך ובלבבך לעשותו". ופירש שם הרמב"ן שמדובר במצות תשובה וז"ל 'בפ"ך ובלבבך לעשותו' שיתווו את עוונם ואת עון אבותם בפיהם וישובו בלבם אל ה' ויקבלו עליהם היום התורה לעשותה לדורות עכ"ל.

ההסבר כאן שנותן בתקשור לצורך בוידוי הוא נפלא, שלכאורה לא ברור לשם מה צריך כלל להתודות. הרי כל שמתחרט ומצטער על החטא ומקבל לעתיד שלא יחטא, לכאורה כבר נשלמה התשובה ולשם מה הוידוי? אבל לפי מה שכתוב בתקשור כאן ש"דבר הראשון להגיד את כל העבירות ולקבל את זה כעבירות שבאמת עשינו, להגיד את זה לקב"ה ברור". שברגע שאדם ברור לו שחטא, אז ורק אז אפשר לעשות תשובה, שכל עוד לא ברור לו שחטא, על מה יצטער ויתחרט?

7 "ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרידות ועוצם היגון" (רבינו יונה בשערי תשובה ש"א י"ג).

8 השמחה כאן מטרתה כפולה: א. היא מגלה שהבטחון הוא אמיתי ולא מזויף כי בעת צרה רק הבטח האמיתי שמת. ב. אי אפשר להשיג קרבה להשי"ת אלא על ידי שמחה בלבד שנא' עוז וחדוה במקומו. ואפילו הנביא לא יוכל להשיג את נבואתו ללא שמחה כנאמר אצל אלישע שבקש שיביאו לו מנגן.

9 הסוכה מגינה על עם ישראל כמו שכתוב (תהלים כז) "כי יצפנני בסוכו ביום רעה". ולשון הברכה שתקנו חז"ל בתפילת ערבית אחרי קריאת שמע "ופרוס עלינו סוכת שלומך וכו' הגן וגו'". וכמו שענני הכבוד היו הצלה, כך גם הסוכה (שהיא כנגד ענני הכבוד) היא מצילה עם ישראל מכל צרה. וז"ל הזהר הק' (אמור קג) "בשעתא דבר נש יתב במדורא דא צילא דמהימנותא, שכינתא פרסא גדפהא עליה מלעלא" [בשעה שאדם יושב בסוכה השכינה עליו].

10 הסוכה מגינה על ישראל לא רק כשהם בסוכה בפועל אלא אפילו אחר שיוצאים מן הסוכה, כמבואר בזוהר הקדוש (שם) "כל מאן דיתיב תחת צלא דמהימנותא (כינוי לסוכה 'צל האמונה') אחסן חירו ליה ולבנוי לעלמין, ומאן דאפק גרמה מצילא דמהימנותא אחסן גלותא ליה ולבנוי". רואים מפורש שהישיבה בסוכה מועילה לו לחירות ושמידה לעולמים, ולא רק בזמן שהוא יושב בתוכה.

האוטיסטים צודקים - כל מטרת חיינו זה רק להשיג קרבת ה'!

אבל אין כאן חידוש - זה כבר מבואר היטב בדברי חז"ל ובפסוקים רבים

והמסילות ישרים מוכיח את זה ממקורות רבים מאד

וגם מגלה לנו איך להשיג את התענוג העצום הזה באמצעות ד' שלבים:

"ייסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא [א] שיתברר [ב] ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו ולמה צריך שישים [ג] מבטו [ד] ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו."

שהיא אינה מוצאה שום נחת רוח בכל עינוגי זה העולם. והוא מה שלמדונו ז"ל במדרש קהלת, זו לשונם (קה"ר ו) וגם הנפש לא תמלא, משל למה הדבר דומה, לעירוני שנשא בת מלך וגו'... כי אין הנשמה אוהבת העולם הזה כלל אלא אדרבא מואסת בו. אם כן ודאי לא היה בורא הבורא יתברך בריאה לתכלית שהוא נגד חוקה ונמאס ממנה.

אלא בריאתו של האדם, למצבו בעולם הבא היא. ועל כן ניתנה בו נשמה זאת, כי לה ראוי לעבוד, ובה יוכל האדם לקבל השכר במקומו וזמנו, שלא יהיה דבר נמאס אל נשמתו בעולם הזה, אלא אדרבא נאהב ונחמד ממנה **וזה פשוט**."

"והנה אחר שידענו זה [ר"ל שנתברר

ונתאמת חובת האדם, שהוא להתענג על ה', **נבין מיד חומר המצוות** אשר עלינו ויקר העבודה אשר בידינו, כי הנה **אלה הם האמצעים** המביאים אותנו אל השלמות האמיתי - אשר **בלעדם לא יושג כלל**.

ואולם ידוע כי אין התכלית מגיעה **אלא מכח קיבוץ כל האמצעים** אשר נמצאו ואשר שימשו להגיעו. וכפי כח האמצעים ושימושם, כן יהיה התכלית הנולד מהם. וכל הפרש קטן שימצא באמצעים, תבחן תולדתו בבירור ודאי בהגיע זמן התכלית הנולד מקיבוץ כולם, כמו שכתבתי, וזה ברור. מעתה ודאי הוא, שהדקדוק שידקדק על ענין המצות והעבודה, מוכרח שיהיה בתכלית הדקדוק כאשר ידקדקו שוקלי הזהב והפנינים לרוב יקרים..."

"זכינו לדיו, כי עיקר חובת האדם הוא

להיות **כל פנינו רק לבורא יתברך**! ושלא יהיה לו שום תכלית אחר **בכל מעשה שיעשה, אם קטן ואם גדול, אלא להתקרב אליו ית', ולשבור כל המחיצות המפסיקות בינו לבין קונו**. הן הנה כל עניני החומריות והתלוי בהם. עד שימשך אחריו יתברך ממש כברזל אחר אבן השואבת.

וכל מה שיוכל לחשוב שהוא אמצעי לקרבה הזאת, **ירדוף אחריו** ויאחז בו ולא ירפהו. וכל מה שיוכל לחשוב שהוא מניעה לזה, **יברח ממנו כברוח מן האש**, וכענין שנאמר (תהלים סג) **דבקה נפשי אחרריך בי תמכה ימיניך - כיון שביאתו לעולם אינה אלא לתכלית הזה**. דהיינו **להשיג את הקרבה הזאת**, במלטו נפשו מכל מונעיה ומפסידיה."

[ג] מבטו

= רק מצוות

[ד] מגמתו

(כוונתו)

[א] שיתברר

(מתוך התורה)

"והנה מה שהורונו חז"ל הוא, שהאדם לא נברא אלא **להתענג על ה'** ולהנות מזיו שכינתו **שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים** שיכולים להמצא.

ומקום העידון הזה באמת הוא העולם הבא, כי הוא הנברא בהכנה המצטרפת לדבר הזה. אך הדרך כדי להגיע אל מחוז חפצנו זה, הוא זה העולם. והוא מה שאמרו ז"ל (אבות ד) העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא.

והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צונו עליהן הא-ל יתברך שמו [כמבואר בהמך "מבטו"]. ומקום עשיית המצוות הוא רק העולם הזה.

על כן הושם האדם בזה העולם בתחילה כדי שעל ידי האמצעים האלה המזדמנים לו כאן יוכל להגיע אל המקום אשר הוכן לו, שהוא העולם הבא, לרוות שם בטוב אשר קנה לו על ידי אמצעים אלה. והוא מה שאמרו, ז"ל (עירובין כב) היום לעשותם ומחר לקבל שכרם..."

כללו של דבר: האדם לא נברא בעבור מצבו בעולם הזה אלא בעבור מצבו בעולם הבא. אלא שמצבו בעולם הזה הוא אמצעי למצבו בעולם הבא שהוא תכליתו.

על כן תמצא מאמרי חכמינו ז"ל רבים כולם בסגנון אחד מדמים העולם הזה למקום וזמן ההכנה, והעולם הבא למקום המנוחה ואכילת המוכן כבר וכו'... וכאלה רבים על זה הדרך."

"ותראה באמת שכבר לא יוכל

שום בעל שכל להאמין שתכלית בריאת האדם הוא למצבו בעולם הזה, כי מה הם חיי האדם בעולם הזה, או מי הוא ששמח ושליו ממש בעולם הזה? ימי שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה ורהבם עמל ואון (תהלים ז), בכמה מיני צער וחלאים ומכאובים וטרדות, ואחר כל זאת, המות. אחד מני אלף לא ימצא שירבה העולם לו הנאות ושלוח אמיתית. וגם הוא, אילו יגיע למאה שנה כבר עבר ובטל מן העולם.

ולא עוד, אלא שאם תכלית בריאת האדם היה לצורך העולם הזה, לא היה צריך מפני זה שתנופח בו נשמה כל כך חשובה ועליונה שתהיה גדולה יותר מן המלאכים עצמם, כל שכן

■ הרמח"ל הוסיף ביאור חשוב לחובת הדבקות במאמר שלו "דרך חכמה": ■

"תכלית מה ששם האדון ב"ה את האדם בעוה"ז הוא רק לשיקנה וישיג בעמלו את השלמות האמיתי - שהוא **ההתקרב לו ית' תכלית הקריבות שאפשר והתדבק בו תכלית הדבקות שאפשר**... אם כל עיקר מציאותו של האדם בעוה"ז הוא לתכלית הזה, הנה ראוי לו **שינהג כל עניניו כולם להשיג את התכלית הזה**... המעשה הנוטה ממנו, הנה הוא נוטה מן הטוב, ואם כן **ודאי הוא רע**. ...התעוררות פעולה אשר יולד ברצונו של האדם, ראוי לו שישקול אותה בפלס התכלית הזה שזכרנו ["התקרב לו ית' תכלית הקריבות שאפשר"], **כי אם תסכים לתכלית יעשנה, ואם אין יעזבנה**" עכ"ל.

■ חיוב הדבקות אינו רק חומרא או ענין של מוסר אלא חיוב הלכתי גמור: ■

"מצות עשה לדבקה בו ית', שנאמר (דברים י) 'ובו תדבק', היינו תוקף האהבה - שלא יפרד עוד ממנו **אפילו רגע**... וזה לשון הרמב"ן בחומש (דברים יא) 'ובו תדבק' - שתהא זוכר השם ית' תמיד, **לא תפרד מחשבתך ממנו**" (ספר חרדים פ"ט). **"השמר לך פן תשכח את ה' אלקיך** (דברים ח), ואמרו רבותינו ז"ל (סוטה ה). כל מקום שנאמר 'השמר' יפ' ו'אל', הרי זה 'לא תעשה' - הוזהרנו בזה לזכור את ה' ית' בכל עת" (שערי תשובה ש"ג כז).

■ קרבת ה' אינה רק מצוה בעלמא - אלא הטובה הגדולה ביותר עבור האדם ■

כמבואר ב"דעת תבונות" (כד): "הנשמה אינה אלא חלק אלוך ממעל, הנה אין תשוקתה ודאי אלא לשוב ולדבק במקורה ולהשיגו, כטבע כל עלול החושק לעילתו, ואין מנוחתה אלא כשתשיג את זה."

¹הנוסח כתב יד הרמח"ל עצמו (הוצאת מכון אופק). הניתוח הזה של מסי' פ"א גילה הרב שמואל דביר ז"ל.